

חלק פרק אחד עשר מנהדרין צב

עין משפט
גד מצוה

יבסומו. מנקבים אותו לשון (מלכים ב יב) ויקב חור בלחיו:
אובל דקרי. כלי של כובסין שהוא מתקב ומולפין בו מים על
הבגדים: ומרוס גם הוא יורה. מי שמרווה את תלמידו בדבר
הלכה גם הוא יורה לעולם הבא ל"א ומרוס לשון מורה: ואם
לך לקץ ותנוה ופעמוד וגו'. רמז לו תורה אור

סוטה מא:

שימור ויעמוד לאחר מכן לקץ הימין
לקץ שעתיד הקב"ה להחזיר ימיו לפניו ולשם
שכרי הציב אותו ימיו: מרמס
בעו"ז. ינהג לעו"ז: שמי אומות. כג
של שם. קד שמעתי. ל"א כל שמות
על שם דלמרי. בעלמא (מגיגה דף

סו). לבאות אות הוא בנבא שלו קרי
לח אריות לשון מופלא: גדול מקדש.
חשוב הוא: למלמס כפי נמי. וגדולה
היא וכדעולא: שמי סופיעות. דכתיב

אל נקמות ה' אל נקמות הופיע ואיכא
תרי נקמות וחדא הופעה בתריויהו
ודמי כמאן דאיכא אל נקמה ונקמה חדא
הופעה: חדא לשו"כ. של ישרא' שילק
שכינתו מלומות העולם וכל על ישרא'

וקרי ליה נקמות משום דתגמול טוב
הוא שזכו לשכינה על שאלמו נעשה
ושמע ונקמה היינו תגמול ואחת
לפורענות לעובדי כוכבים שנפרע מהן

ליום הדין כדאמרין בפרק קמא י
דמסכת ע"ז. (דף ד.) טוקס ה' ובעל
חמה לעכו"ם שהוא בעלמא ובכבודו
נפרע מהן והיינו הופעה: וכדעת.

מפני הדעת מלאו כל החדרים הון:
בשיל לחמך. שנתה למי שאין בו
דעה ישימו מזור תחתיו: כל חמך

טמון לנפשו. כל לילה לפון ונחבא
ממלפני הבורה שאין דברי תורה
נשמעין בלוחות בית: מהלכו אש לא

נופח. זה אש של גיהנם שאין
לר"ך נפוח: ידע שריד באהלו. מי
שרע בעיניו שיש שריד באהלו: כל

שאינו משייר פסיתין. דלר"ך לשייר
כדכתיב אכל והאור (מלכים ב ד)
והא' אמר רבי אלעזר כל

[ג] העירוער
אלכ אובל
בבית וע"ש
שני פירוש

בקר אכזי
יורא בל"ף

בדכות לג. ע"ש

[סס. ע"ש]

המשייר פסיתין על שולחנו כאילו עובד ע"ז שנאמר סעורכים
שולחן. שכן עושין שמניחין שולחן ערוך במאכל ומשתה לשם ארחה
ע"ז שקורין גד וממלאים כוסות של מרקחים נכוסים לע"ז ששמה
מני: הא. דקאמר אסור: דאיכא שלימס בחדים. שמצינן שלימה
לאחר שאלו ונותן על השולחן עם

הפסיתין ששייר רמחי דלשם ע"ז
עבד הכי: ופא. דליכא שלימה
בהדיה דמומין לע"ז: הא גדא
לבינה לא גרסי: סמחילף בדבורו.

מסנה בדבורו שלא יא' ניכר:
קשמו נערת. כח קושי אבר שלו
נענע שאינו מוליד שנאמר עריה
תעור קשקש עריה שחשה מסתכל

בה ממש בערסותה היא תעיר קשקש
ד"ל המסתכל הממשק בעריות
דחשת איש קשמו גברת יד נענעת
מתהלכת ומתמטעת כמו (ב"מ דף קט:)

מלא כסות מענדה אחת לשלשים יום
א"כ כמו (שמות ד) וינער ה': הוי
קבל. הוי עניו וחסיד קבל לשון אפל

עשה עמך אפל ושפל: בית אפל
אין פותחין בו חלונות לראות את
נגעו. כנגע נראה לי בבית כחיד
דמשמע נראה ממילא ועוד דכתיב לי

א"ל לאורי נמלא שאלפנו הללו
דכל זמן שאין כהן רואהו אין מטמא
בעגס: שאל ועולר רחם ארץ לא

שבעת מים. קבר אל שבע ממתי
ועולר רחם בית הרהם שהוא קלור
ועולר לא יסבב מעטילות וכן ארץ לא

שבעת מים: וכי מס ענין שאלו וכו'.
למה נסמכו הכי אהרדי: מכנים.
הזרע ומוליד הולד אף שאלו מכנים

ומוליד לחיות המתי: שמכניסין בה
בקולי קולות. בבכי גדול קורבין את
המת: אינו דין שמוציאין אותו בקולי

קולות. שנאמר יתקע בשופר גדול:
שעמיד ספק"ס לפסחים. לימות
המשח: לאחר שישו שוב אין

חוזרין לעפרס. בין (לימות המשיח
בין לעולם הבא) אלא הכשר מתקיים
עליהם עד שישובו ויחיו לעשר לבא:

בין שתי אותיות ואמר ר' אלעזר כל אדם שיש בו דעה
בין שתי אותיות ואמר ר' אלעזר כל אדם שאין בו דעה אסור לרחם עליו שנאמר כי לא עם בינות
הוא על כן לא ירחמנו עושהו ויוצרו לא יחוננו וא"ר אלעזר כל הנותן פיתו למי שאין בו דעה יסורין

באין עליו שנאמר לחמך ישימו מזור תחתיו אין תבונה בו ואין מזור אלא יסורין שנאמר ויורא אפרים
את חליו ויהודה את מזורו ואמר ר' אלעזר כל אדם שאין בו דעה לסוף גולה שנאמר לבן גלה עמי מבלי
דעת ואמר ר"א א"ל כל בית שאין דברי תורה נשמעים בו בלילה אש אובלחו שנאמר כל חשך טמון לצפוניו

תאכלהו אש לא נופח ידע שריד באהלו א"ן שריד אלא ת"ח שנאמר וישרידים אשר ה' קורא ואמר
ר' אלעזר כל שאינו מהנה תלמידי חכמים מנכסיו אינו רואה סימן ברכה לעולם שנאמר א"ן שריד
לאכלו על כן לא יחיל טובו אין שריד אלא תלמידי חכמים שנאמר וישרידים אשר ה' קורא ואמר

רבי אלעזר כל שאינו משייר פת על שולחנו אינו רואה סימן ברכה לעולם שנאמר אין שריד לאכלו
על כן לא יחיל טובו והאמר רבי אלעזר כל המשייר פתיתים על שולחנו כאילו עובד ע"ז שנאמר
העורכים לגד שלחן והממלאים למני ממסך לא קשיא יהא דאיכא שלימה בהדיה הא דליכא שלימה

בהדיה ואמר רבי אלעזר כל המחליף בדבורו כאילו עובד ע"ז כתיב הכא והייתי בעיניו כמתעתע
וכתיב התם הבל המה מעשה תעתועים ואמר רבי אלעזר כל המסתכל בערוה קשורו נערת שנאמר
עריה תעור קשתך ואמר רבי אלעזר לעולם הוי קבל וקיים אמר רבי וירא אף אנן נמי תנינא

א"ר בית אפל אין פותחין לו חלונות לראות נגעו ש"מ אמר ר' טבי אמר ר' יאשיה מאי דכתיב שאלו
ועוצר רחם ארץ לא שבעה מים וכי מה ענין שאלו אצל רחם אלא לומר לך מה רחם מכנים ומוציא אף
שאלו מכנים ומוציא והלא דברים קל וחומר ומה רחם שמכניסין בו בחשאי מוציאין ממנו בקולי קולות שאלו
שמכניסין ב"ב בקולות אינו דין שמוציאין ממנו בקולי קולות מיכן תשובה לאומריין אין תחית המתים מן

התורה תנא דבי אליהו צדיקים שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיותו ואינו חוזר לעפר שנאמר והיה הנשאר
בציץ והנותר בירושלים קדוש ואמר לו כל הכתוב לחיים בירושלים מה קדוש לעולם קיים אף הם לעולם קיימין
ואם

ד"ר אותו

ו א מיי"פ מ"ה ח"ת
ה"ל יג סמג ע"ין יב
טושי"ע יו"ד ס"י רש
ספ"ק כד:
ו ב ב טושי"ע א"ר ס"י
קס ספ"ק ב:
ח ד מיי"פ ס"ד מ"ה
טושי"ע א"ר ס"י:
ט ה מיי"פ ס"ה מ"ה
טושי"ע ה"ל ח:

[מועד קטן ח']

גליין השם
גמ' כל בית שאין ד"ס
במעין. ע"ין פירוש
דף י"ח ע"כ:

ימות המשיח ולעולם הבא.
ר"ל

סוטה כד
יסעיה כו
סוטה א
חולין קנא.

יסעיה סס
[מס' כלה]
יבמות י
חבקות ג
[נגעים ס"ב]
מ"ג חולין י:

יסעיה ד

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

מסורת
הש"ס[א] כפי ש'ל לאותו רשע
שחיק סמי': [ב] שם ל'ל
של אותו רשע שחיק סמי':

ואותן שנים שפחיד סכ"ה למדע אס עולמו. ויהיה עולם זה חרב
אלף שנים אותן לדיקים היכן הם הולכים ואינן נקבצין בארץ: לא
נראה בסמיך ארץ. כשמתחיל הקב"ה את הארץ לא נראה לפי שאלו
בלב ימים: וקווי ה' יחליפו כח. שיהא להם כח לשוט ולעופף בלי
עזר: ויחליף ממתיים שהיה יחזקאל.

שחזרו ומתו כך לדיקים שפחיד
להחיות יחזרו לעפרם כך שמעתי
יחזקאל הגולה נבוכדנצר עם יכניה
מלך יהודה והיה יחזקאל מתגבא
בצבא וירמיה בארץ ישראל בלחץ אמת
עשרה שנה שמלך לדיקים: בלחץ.
בצבא: משל הים. שהיה מרמז
להם על הגלות כדאם מת שחזרו וחי
כך ישראל ישובו מן הגלות: מס.
שאותן תפילין היו שלהם: שמו לקח.
של יחזקאל מלכים: ועשו. שלא היה
להם למנות גזירת ועבדו וענו אותם
אלא משנולד יחזקאל דהא כתיב (בראשית
טו) כי גר יהיה זרעך זה יחזקאל
דכתיב (שם כ) כי צילחך יקרא לך
זרע וסם מנו משעת הדיבור לאברהם
ותחיל בסדר עולם אברהם אבינו
בשעה שנדבר עמו בין הצתים בן
שבעים שנה היה ומצין הצתים עד
שנולד יחזקאל היה ל' שנה דכתיב
(בראשית כ) ואברהם בן מאה שנה
בהולד לו את יחזקאל בנו נמלח אומר
משדבר עמו בין הצתים עד שילדו
ממלכים היו ארבע מאות ואותן ל'
שמן הדבור עד לידת יחזקאל עשו בני
אפרים. ומצין שבני אפרים הן שילדו
קודם זמן וגהרגו שנאמר ובני אפרים
שולח וגו' והרגום אנשי גת: ושמואל
אמר. מתים שהיה יחזקאל אלו בני
אדם שפחיד בחיות המתים שנאמר
(יחזקאל לו) אברהם תקונו: סעלמות
האלה כל בית ישראל סם. עצמות
הללו סימן לכל ישראל הן שפחידה
להם תחיית המתים כמו לאלו שהרי
אלו אמרו אברהם תקונו ועשו
ידעו שאלו מתים הם המתים וסימן
זה לכל ישראל שגם הם עתידין
להחיות ולא מן הדיו חיו דהא אמרן
*הכופר בתחיית המתים אין לו חלק
לעולם* אלא משום סימן חיו: שפחיד
לסיכל. שהיו מליצין ללמים על קירות
ההיכל דכתיב ואבא וחראה מחוקה על
הקיר סביב: וכתיב וסעלמו עליהם
סביב סביב. כלומר על אותן אנשים
שכחו עליהם סביב עבר עליהם

[לפי 5]

יחזקאל להחיותם: אלו מתים שכבצת דורא. שהמים נבוכדנצר
מלך בבל על שהיו ימים כדלקמן: מנהר אשל עד רבת. מקומות
הן היו בצבצת דורא: שופפות. מחמת תאורה: ולוה סמך וסרגן
ועדיין היו שופפות. שהיה נראה וזו תאורה וזה המלך ורמסוס:
תורה אור וכלו עצמות מן הצבצת וספחו לו

ואם תאמר אותן שנים שפחיד הקב"ה להחיות
בהן את עולמו שנאמר ויגשגש ה' לבדו^{שם}
ביום ההוא צדיקים מה הן עושין הקב"ה
עושה להם כנפים כנשרים ושמן על פני
המים שנאמר על כן לא נירא בהמיר ארץ^{שם}
במוט הרים בלב ימים ושמה תאמר יש להם
צער ת"ל וקווי ה' יחליפו כח יעלו אבר
כנשרים ירצו ולא ייגעו ילכו ולא ייעפו ויחליף
ממתיים שהחיה יחזקאל סבר לה כמאן דאמר
באמת משל היה דתניא ר"א אומר מתים
שהחיה יחזקאל עמדו על רגליהם ואמרו
שירה ומתו מה שירה אמרו ה' ממות בצדק
ומחיה ברחמים ר' יהושע אומר שירה זו
אמרו ה' ממות ומחיה מוריד שאול ויעל^{שם}
ר' יהודה אומר אמת משל היה אמר לו רבי
נחמיה אם אמת למה משל ואם משל למה
אמת אלא באמת משל היה ר"א בנו של ר'
יוסי הגלילי אומר מתים שהחיה יחזקאל עלו
לארץ ישראל ונשאו נשים והולידו בנים
ובנות עמד ר"י בן בתירא על רגליו ואמר
אני מבני בניהם והללו תפילין שהחיה לי
אבי אבא מהם וכאן ניהו מתים שהחיה
יחזקאל אמר רב אלו בני אפרים שמו לקח
ומעו שנאמר ויבני אפרים שותלח וברד בנו^{שם}
ותחת בנו ואלעזר בנו ותחת בנו וובר בנו
ושותלח בנו ועזר (ואלעזר) [ואלעזר] והרגום
אנשי גת הנולדים בארץ וגו' וכתיב ויחזקאל^{שם}
אפרים אביהם ימים רבים ויבאו אחיו לנחמו
ושמואל אמר אלו בני אדם שכפרו בתחיית
המתים שנאמר ויאמר אלי בן אדם העצמות^{שם}
האלה כל בית ישראל הנה הנה אומרים
יבשו עצמותינו ואברהם תקונו נגורנו לנו
ר' ירמיה בר אבא אמר אלו בני אדם שאין
בהן לחלוחית של מצוה שנאמר העצמות^{שם}
היבשות שמעו דבר ה' ר' יצחק נפחא אמר
אלו בני אדם שחיו את ההיכל כולו שקצים
ורמשים שנאמר ואבוא ואראה והנה כל^{שם}
תבנית רמש ובהמה שקץ וכל גלולי בית
ישראל מחוקה על הקיר סביב וגו' וכתיב
החם והעבירני עליהם סביב סביב ר' א^{שם} לו

יוחנן אמר אלו מתים שבבצת דורא וא"ר יוחנן מנהר אשל עד רבת בקעת דורא שבשעה שהגלה
נבוכדנצר הרשע את ישראל היו בהן בחורים שהיו מנגין את החמה ביופיין והיו כשריות ראות אותן ושופפות
זבות אמרו לבעליהן ובעליהן למלך צוה המלך והרגום ועדיין היו שופפות זבות צוה המלך ורמסוס
תנו רבנן בשעה שהפיל נבוכדנצר הרשע את חנניה מישאל ועזריה לכבשן האש אמר לו הקב"ה ליחזקאל לך
והחיה מתים בבקעת דורא כיון שהחיה אותן באו עצמות וספחו לו [א] לאותו רשע על פניו אמר מה
מיבן של אלו אמרו לו חבריהן של אלו מחיה מתים בבקעת דורא פתח ואמר א"תוהי כמה רברבין
ותמהוהי כמה תקיפין מלכותיה מלכות עלם ושלמניה עם דר ודר וגו' א"ר יצחק יוצק זהב רותח לתוך פיו
[ג] של אותו רשע שאילמלא (*לא) בא מלאך וספרו על פיו ביקש לגנות כל שירות ותוישבחות שאמר
דוד בספר תהלים ת"ר ששה נסים נעשו באותו היום ואלו הן צף הכבשן ונפרץ הכבשן והומק סודו ונהפך
צלם על פניו ונשרפו ארבע מלכויות והחיה יחזקאל את המתים בבקעת דורא וכולהו גמרא וארבע מלכויות
קרא דכתיב ויבוכדנצר מלכא שלח למכנש לאחשדרפניא סגניא ופחוותא אדרגוריא גבריא דתבריא תפתיא^{שם}
וכל שלמוני מדינתא וגו' וכתיב איתי גוברין יהודאין וכתיב ומתכנשין אחשדרפניא סגניא ופחוותא והדברי
מלכא חזיין לגבריא אלך וגו' תני רבי אליעזר בן יעקב אפילו בשעת הסכנה לא ישנה אדם את עצמו
מן הרבנות שלו שנאמר באדין גבריא אלך כפתו בסרבליהון פטשיון וכרבלתהון וגו' אמר רבי יוחנן^{שם}
גדולים

דניאל ג

[ע"י חס"פ
מנילה כ"א]

שם

שם

חלק פרק אחד עשר סנהדרין צג

גדולים לדיקים יותר ממלאכי השרת. דברישא חזיב לתלתא לדיקי ומלאך לבסוף דכתיב ורויה די רביעאה דמי לבד אלהי: וטפסו לישראל על פניהם. שהתחמו לללס: אני אמרתי שכל החמר שלי הוא. שהיו בהם לדיקים הרבה ולא עלתה בידו וכו' ישראל נמשלו לתמר כדאמר' (סוכה דף מה:) מה תורה אור

תמר זה אין לו אלא לב אחד וכו': והנה איש רוכב על סוס אדום. דניאל ענה ואמר הא אנא חזי גוברין ארבעה בזכריה כתיב: כל סעולם כולו ללילה. שריון מהלכין בגו נורא וחבל לא איתי בהון ורויה די רביעאה דמה לבר אלהין אמר ר' תנחום בר חנילאי בשעה שיצאו חנניה מישאל ועזריה מבבשן האש באו כל אומות העולם ומפחו לשונאיהן של ישראל על פניהם אמרו להם יש לכם אלוה כזה ואתם משתחיים לצלם מיד פתחו ואמרו לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים כיום הזה אמר ר' שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן מאי דכתיב אמרתי אעלה בתמר אוהזה בסנסניו אמרתי אעלה בתמר אלו ישראל ועבשיו לא עלה בידו אלא סנסן אחד של חנניה מישאל ועזריה אמר רבי יוחנן מאי דכתיב ראיתי הלילה והנה איש רוכב על סוס אדום והוא עומד בין ההרדים אשר במצולה וגו' מאי ראיתי הלילה ביקש הקב"ה להפוך את כל העולם כולו ללילה והנה איש רוכב אמר איש אלא הקב"ה שנאמר ה' איש מלחמה ה' שמו על סוס אדום ביקש הקב"ה להפוך את העולם כולו ללילה כיון שנסתכל בחנניה מישאל ועזריה נתקרה דעתו שנאמר והוא עומד בין ההרדים אשר במצולה ואין הדסים אלא צדיקים שנאמר ויהי אומן את הדסה ואין מצולה אלא בבל שנאמר והאומר לצולה חרבי ונהרותיך אוביש מיד מלאים רוגז נעשים שרוקים ואדומים נעשו לבנים אמר רב פפא שמע מינה *סוסיא חורא מעלי לחלמא: ורבנן להיבא (אוול) [אוול] אמר רב בעין [הרע] מתו ושמואל אמר ברוק טבעו ור' יוחנן אמר עלו לארץ ישראל ונשאו נשים והולידו בנים ובנות כתנאי ר' אליעזר אומר בעין [הרע] מתו ר' יהושע אומר ברוק טבעו וחב"א עלו לא"י ונשאו נשים והולידו בנים ובנות שנאמר שבע נא יהושע הכהן הגדול אתה ורעיד היושבים לפניך כי אנשי מופת המה איזו הם אנשים שנעשה להן מופת הוי אומר זה חנניה מישאל ועזריה ודניאל להיבן אול אמר רב למיכרא נהרא רבא בטבריא ושמואל אמר לאתויי ביורא דאספסתא ור' יוחנן אמר לאתויי חזירי דאלכסנדריא של מצרים איני *והתניא *תודום הרופא אמר אין פרה והחירה יוצא מאלכסנדריא של מצרים שאין חותכין האם שלה בשביל שלא תלד זוטרי אייתי בלא דעתיהו ת"ר שלשה היו באותה עצה הקב"ה ודניאל ונבוכדנצר הקב"ה אמר ניוול דניאל מהבא דלא לימרו בזכותיה איתנצל ודניאל אמר אייול מהבא דלא ליקים בי *פסילי אלהיהם תשרפון באש ונבוכדנצר אמר יויל דניאל מהבא דלא לימרו קלייה לאלהיה בנורא ומניין דסגיד ליה דכתיב באדין מלכא נבוכדנצר נפל על אנפיהו ולדניאל סגיד וגו': כה אמר ה' צבאות אלהי ישראל אל אחאב בן קוליה ואל צדקיה בן מעשיה הנבאים לכם בשמי לשקר וגו' וכתיב וילוקח מהם קללה לכל גלות יהודה אשר בבבל לאמר ישימך ה' כצדקיהו וכאחאב אשר קלם מלך בבל באש אשר שרפם לא נאמר אלא אשר קלם אמר רבי יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי מלמד שעשאן בקליות יען אשר עשו נבלה בישראל וינאפו את נשי רעיהם מאי עבוד אוול לגבי ברתיה דנבוכדנצר אחאב אמר לה כה אמר ה' השמיעי אל צדקיה וצדקיה אמר כה אמר ה' השמיעי אל אחאב אוול ואמרה ליה לאביה אמר לה אלהיהם של אלו שונא זימה הוא כי אתו לגבך שדרינהו לגבאי כי אתו לגבה שדרתנהו לגבי אביה אמר להו מאן אמר לכו אמרו הקדוש ברוך הוא והא חנניה מישאל ועזריה שאלתינהו ואמרו לי אסור אמרו ליה אנן נמי נביאי כוותיהו לדידהו לא אמר להו לדיין אמר לן אמר להו אנא בעינא דאיבדקינכו כי היכי דבדקתינהו לחנניה מישאל ועזריה אמרו ליה אינן (ה) תלתא הוו ואנן תרין אמר להו בחרו לכו מאן דבעיתו בהדייכו אמרו יהושע כהן גדול סברי ליית יהושע דנפיש זכותיה ומננא עלן אחתיהו שדינהו אינהו איקלו יהושע כהן גדול איחרוכי מאניה שנאמר ויראני את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך ה' וגו' וכתיב ויאמר ה' אל השמן יגער ה' כך וגו' א"ל ידענא דצדיקא את אלא מאי מעמא אהניא כך פורתא נורא חנניה מישאל ועזריה לא אהניא בהו כלל א"ל אינהו תלתא הוו ואנא חד א"ל והא אברהם יחיד היה החם לא הוו רשעים בהדיה ולא אתיהיב רשותא לבורא הבא הו רשעים בהדי ואתיהיב רשותא לבורא היינו דאמרי אינשי תרי אורי יבישי וחד רטיבא אוקדן יבישי לרטיבא מאי מעמא איענש אמר רב פפא שהיו בניו נישאין נשים שאינן הגונות לכהונה ולא מוחה בהן שנאמר ויהושע היה לבוש בגדים צואים וכי דרכו של יהושע ללבוש בגדים צואים אלא מלמד שהיו בניו נושאים נשים שאינן הגונות לכהונה ולא מוחה בהן אמר רבי תנחום דרש בר קפרא בציפורי מאי דכתיב ששהשעורים האלה נתן לי מאי שש השעורים אילימא שש שעורים ממש וכי דרכו של בועז ליתן מתנה שש שעורים אלא

לחפור ולהאליץ נהר בטבריא ל"א למכרא נהרא כמורא דהר: לאסויי בידי דאספסתא. להביא זרע של עשב שהוא מאלל בהמה שלחו נבוכדנצר הכי הוא קים להו: לאסויי חזירי ממלרים. שלחו כדי לגדלם ולולדו שחזירי מלרים גדולים הם: והתניא אמר תודום הרופא לחכמים שהיו אומרים ניעלה האם מרפה והא אין פרה וחזירה יולאה ממלרים וכו' כדי שלא יהיו מזויין במקומות אחרים ואטע"כ חזי: וזערי אייתיינכו. ולא העלו על לבם דלפניה ורביה בעי והגיהו להזיילן בלא חתוך האם: כמאוסה עלה. שהלך משם דניאל: דלא לקיים כי פסילי אלסיסם תשרפון בלא. דנבוכדנצר עשאו אלוה כדכתיב ולדניאל הוה סגיד והוה ליה כפסילי אלהיהם שהמקרא הזה היה לווח עליהם לשורפן לכך היה מתירא: קליות. שכלים המהוהבין בלא: השמישי. השמשי: תלפא. ופסילי זכתייהו. סלא זה אור. מה אוד נחמד חף הוא נחמד: אהני. הועיל: אקדו. שרפו: מאי טעמא אינענא. יהושע דלחגי נורא למלכיה דהאי דלחדר איזו דנבוכדנצר דחיה בבגמא דחיה: שש שטורים. שש גרעניים שטורים ממש: וכי דרכו של בועז ליתן שש שכלים. והא חנן (פאה פ"ח מ"ה) אין פותחין לעני בגורן פחות מחמי קב שטורים: אלא

גדולים לדיקים יותר ממלאכי השרת. דברישא חזיב לתלתא לדיקי ומלאך לבסוף דכתיב ורויה די רביעאה דמי לבד אלהי: וטפסו לישראל על פניהם. שהתחמו לללס: אני אמרתי שכל החמר שלי הוא. שהיו בהם לדיקים הרבה ולא עלתה בידו וכו' ישראל נמשלו לתמר כדאמר' (סוכה דף מה:) מה תורה אור

[פי' בילקוח זכרי ושהייתה מאמר זה קצת כמורה] [למך] [למך] [למך]

זכריה ג
[מגילה יג']
ע"ש ועי' תוס'
ברכות כו: ד"ס
ואין סיבה כו'

זכריה ג
[ל' ודחנן]
לעיל ג'
בכורות כה:

דכריס
דניאל ג
יכמיה כט
ש
ש

זכריה ג
ש

ש
רות ג

אסתר ג יעשיה מד

[עין ברכות כו:]

הגהות הב"ה
(א) ב"ס תלמוד סו ואנן
תריין. י"ב וקשה מיד
הכל הוא ליה לאקשוי
והא אכריס יחיד הוא
כמו שהקשה בתר הכי
ליהושע כ"ג:

קדרא כתיב וכאחאב